

A Fővárosi Ítéltábla az Őszy Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Őszy Tamás ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Németh és Palatics Ügyvédi Iroda (címe.; ügyintéző: dr. Palatics Edit ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen sajtóhelyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. március 17. napján kelt 22.P.20.989/2016/2. számú ítélete ellen a felperes részéről 3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

#### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

#### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 forint + áfa, összesen 12.700 forint ügyvédi munkadíjat. Megállapította, hogy a le nem rótt 36.000 forint illetéket a felperes köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Ítéletének indoklásában kifejtette, hogy a felperes által keresetében sérelmezett alperesi cikk alapját képező cégbírósi elutasító döntés értelmezésével kapcsolatban az alperesi állásponttal értett egyet. Megállapította, hogy az elutasítás oka nem önmagában az engedély keltezése volt, hiszen a végzés is tartalmazza, hogy annak időbeli hatályát a jogszabály nem rögzíti. A tényleges indok az volt, hogy a felperes más jellegű változásbejegyzés iránti kérelmet terjesztett elő, mint amelyre korábbi engedély alapján jogosult volt. A perbeli írás pedig lényegében ezt tartalmazza. Tényszerűen rögzíti továbbá a felperesi álláspontot is a különböző elnevezésű részvényfajták tárgyában. Az alperesi cikk helyesen hivatkozott arra, hogy a cégbíróság a felperesi álláspontot nem fogadta el. Ugyancsak helytálló volt az alperesi védekezés a részvényesek tájékoztatásával kapcsolatban, a felperes ugyanis ténylegesen csak a saját jogi álláspontját közölte a 2016. január 28-án kelt tájékoztatóban. A cégbíróság végzéséből csak azokat a részeket idézte, amelyek az engedély időbeli avulására

vonatkoztak, ebből pedig az alperes levonhatta azt a következtetést, hogy „nem mondott igazat” a felperes és, hogy „nem bontotta ki a közleményben az igazság minden szeletét”, továbbá azt is, hogy „félretájékoztatta a részvényeseket”. Ez utóbbiak olyan véleménynek, feltételezésnek, következtetésnek minősülnek, melyek - figyelemmel az alapul szolgáló valós tényekre is - helyreigazítás tárgyát nem képezhetik.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, kérte, hogy az ítélet tábla az első fokon eljáró bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján egészében változtassa meg és a felperes kereseti kérelmének adjon helyt. Kérte továbbá az alperest perköltség megfizetésére kötelezni. Ügyvédi munkadíját a vonatkozó IM rendelet alapján azzal kérte megállapítani, hogy a jogi képviselője áfa fizetésre köteles.

Fellebbezésének indoklásában előadta, hogy nem vitatja, hogy az alperesi cikk tartalma a cégbírói végzésnek megfelelő, azonban a valósággal ellentétben azt a látszatot kelti az olvasóban, hogy a felperes félrevezette részvényeseit. A cikkben szereplő azon kijelentések, hogy a tény az ... elhallgatta a befektetői elől, illetve a részvényesek félretájékoztatása kifejezések egyértelműen valótlan tényállításnak, nem pedig véleménynyilvánításnak tekinthetők. Ez megalapozza az Smtv. 12. §-ában foglaltak szerinti helyreigazító közlemény közzétételét, a PK 12. számú állásfoglalás alapján ugyanis a kifogásolt cikket egészében vizsgálva megállapítható, hogy a cikk több ponton rögzíti, hogy a felperes félretájékoztatta részvényeseit. Ez egy bank esetében kifejezetten sérelmesnek tekinthető. A cikk tehát negatív hatással volt az ...-val szemben társadalmilag kialakult közfelfogásra. Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a cégbírói elutasítás tényleges indoka az volt, hogy időközben más jellegű változásbejegyzés iránti kérelmet terjesztett elő a felperes, mint amelyre a korábbi engedély alapján jogosult volt. A végzésben semmi nem utal arra, hogy ez lett volna a tényleges indok. Az elutasító végzés döntő többségében az engedély elavultságára hivatkozik és csak emellett („ezen túlmenően”) említi meg, hogy a cégbírói álláspontja szerint a tőkeemelés mértéke és megvalósítása is különbözik a korábbi engedélyhez csatolt tervezettől. A részvényeseknek adott tájékoztatás harmadik bekezdéséből látszik, hogy azon túl, hogy a felperes kifejti véleményét arról, hogy az engedély nem időkorláthoz kötött, utal rá, hogy az engedély továbbra is megfelelő, mert pontosan arra a „B” típusú osztalékelsőbbeségi részvényfajtára vonatkozik, melyet a felperes kibocsátott és a részvényesek lejegyeztek. Ez egyértelműen azt jelenti, hogy a felperes elismeri, hogy a cégbírói vitatja az engedély érvényességét a részvényfajták tekintetében is, csak nem ért egyet azzal. Ezt az álláspontját tehát kifejtette a felperes a tájékoztatásban is. A felperes álláspontja közlésével egyidejűleg tehát tájékoztatta a részvényeseket a végzés tartalmáról, azaz a cikkel ellentétben igazat mondott és nem vezette félre őket. Nem próbálta elhallgatni az elutasítás valódi okait, pusztán arra fektette a nagyobb hangsúlyt, amit lényegesebbnek tartott.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására és a felperes fellebbezési költségeiben való marasztalására irányult.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetésével és az így meghozott döntésével a Fővárosi Ítélet tábla - helyes indokaira kiterjedően - egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a perben alkalmazandó jogszabályokra helyesen hivatkozott, ezért a másodfokú bíróság csak visszautal azokra.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság azt emeli ki, hogy a bíróság valóban nem dönthet arról, hogy a változás bejegyzési kérelem elutasításának mi volt a tényleges indoka, illetve abban sem, hogy a felperes álláspontja helyes-e a Hpt. 14. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti engedély érvényességével kapcsolatosan, azonban abban állást kell foglalnia, hogy az alperesi sajtószerv indokoltan tagadta-e meg a felperesi helyreigazítási kérelemben foglaltak teljesítését. Ennek megfelelően vizsgálni kellett, hogy az alperes a cikkében a valóságnak megfelelően adott-e hírt a felperes 2016. január 28-i rendkívüli tájékoztatásáról és annak alapjául szolgáló elhatározott tőkeemelés következményekénti változás bejegyzést elutasító cégbírósi határozatról.

A Fővárosi Törvényszék Cégbírósága ... számú 2016. január 27-i elutasító határozatának és a 2016. január 28-i felperesi rendkívüli tájékoztatásnak összevetése alapján megállapítható volt, hogy a felperes csak az ... engedélyének érvényességi idejével kapcsolatos indokot tekintette vitásnak, így értelemszerűen a tájékoztatásában is erre fektette a hangsúlyt, lényegében csak erről adott tájékoztatást, míg az engedélyre vonatkozó tartalmi hiányosságokkal kapcsolatos bírósági állásponttól nem. A helyreigazítási kérelemben is annak közlését kérte, hogy a cégbíróság azért utasította el a változás bejegyzési kérelmet, mert túl régi volt az engedély.

A felperes valóban hivatkozott arra is, hogy a „B” típusú osztalékelsőbbbségi részvényfajtákra vonatkozott az ... engedély, de a cégbírósi határozattal kapcsolatosan nem tartalmi, hanem az engedély érvényességi idejére vonatkozó értelmezési (technikai) kérdésre utalt, amelynek tisztázását rövid időn belülre vállalta.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a cikk tényszerűen rögzítette a felperesi álláspontot a különböző részvények tárgyában és egyetértett a másodfokú bíróság azzal is, hogy a felperes csak az engedély időbeli avulására vonatkozó cégbírósi indokolásra helyezte a hangsúlyt és csak a saját álláspontját közölte.

A cégbírósi határozat és a rendkívüli felperesi tájékoztató tartalma alapján az alperes felperesi tájékoztatóból levont következtetése és az így közölt véleménye nem alapozta meg a felperes helyreigazítási kérelmét.

Az eredménytelen fellebbezés folytán a másodfokú bíróság a perköltségviselésről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése, (5) bekezdése, az Itv. 46. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2016. június 23.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.  
előadó bíró - a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.  
bíró

Hidvéginé dr. Adorján Livia s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő